

Sygn. akt I ACa 2172/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Roman Dziczek

Sędziowie: SA Dorota Markiewicz (spr.)

SO (del.) Dagmara Olczak-Dąbrowska

Protokolant: Iwona Wojcieszka

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 lipca 2016 r., sygn. akt I C 878/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od M. G. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 10800 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Dagmara Olczak-Dąbrowska Roman Dziczek Dorota Markiewicz

Sygn. akt I ACa 2172/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 lipca 2015 r. M. G. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa reprezentowanego przez (...) kwoty 1.000.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że żądana przez niego kwota dochodzona jest tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznał na skutek odmowy złożenia przez (...) skargi kasacyjnej od skazującego go wyroku. W ocenie powoda orzeczenie, o którego uchylenie się ubiegał, pozostaje niezgodne z prawem, a to z uwagi na dokonanie jego sprostowania w zakresie wysokości wymierzonej powodowi kary. W szczególności, zdaniem powoda, przedmiotowy wyrok narusza jego konstytucyjne prawa. Odmowę złożenia przez (...) skargi kasacyjnej powód postrzega jako jawną dyskryminację, czuje się oszukany. W piśmie przygotowawczym z dnia 29 marca 2016 r. powód sprecyzował, że naruszone zostały jego dobra osobiste w postaci wolności, zdrowia psychicznego,

wizerunku oraz nazwiska. Ponadto M. G. podniósł, że gdyby pozwany należycie i z pełnym zaangażowaniem przeprowadził analizę podstaw wniesienia rzeczonego środka zaskarżenia, wówczas powód nie poniósłby szkód w sferze wolności (pozbawienie wolności), zdrowia (rozstrój w postaci problemów żołądkowo – jelitowych, nerwica żołądkowa, bezsenność, bóle serca, brak fachowej opieki medycznej) oraz nazwiska (umieszczenie danych osobowych powoda w Krajowym Rejestrze Karnym).

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa reprezentowany przez (...), a zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniósł o oddalenie powództwa.

Strona pozwana zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości żadanego zadośćuczynienia. W odpowiedzi na pozew wskazano, że nie zostały spełnione przesłanki warunkujące możliwość przypisania Skarbowi Państwa odpowiedzialności deliktowej przewidzianej w art. 417 § 1 k.c., a także – że brak jest podstaw do stwierdzenia, iż którekolwiek z dóbr osobistych powoda zostało naruszone bezprawnym działaniem, bowiem – w ocenie strony pozwanej – reakcji podjętej przez (...) nie można zarzucić niezgodności z prawem, zaś decyzja o odmowie wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie może być traktowana jako bezprawne zaniechanie ze strony władzy publicznej. W konsekwencji, zadaniem pozwanego, wobec niewypełnienia przesłanki bezprawności działania, za zbędne uznać należało czynienie dalszych rozważań, niemniej, z ostrożności procesowej strona pozwana poddała pod wątpliwość istnienie związku przyczynowego pomiędzy podnoszonym hipotetycznym (...) a szkodą, a także zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia. Nadto, zdaniem pozwanego, powód nie tylko nie udowodnił, ale także nie powołał twierdzeń, z których wynikałoby, że w wyniku działań pozwanego poniósł szkodę niemajątkową. Ostatecznie pozwany podniósł, że powód nie wykazał, jakoby doświadczył negatywnego przeżycia w związku z udzieleniem mu przez (...) informacji co do niepodjęcia działań w jego sprawie.

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo oraz zasądził od M. G. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji uwzględniało niesporną między stronami okoliczność, iż wyrokiem z dnia 8 listopada 2006 r. wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie prowadzonej pod sygn. akt V K 1085/05, skazano M. G. na karę pozbawienia wolności. W sentencji zapadłego orzeczenia zapisano, iż wymierzona kara zasądzona została w wymiarze „1 (jednego) roku i 6 (dziesięciu) miesięcy”. Następnie, postanowieniem z dnia 9 lipca 2006 r., przyjmując za podstawę prawną art. 105 k.p.k., Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi dokonał sprostowania oczywistej omyłki w/w wyroku wskazując, że na skutek przeoczenia za cyfrą 6 wpisał słowo (dziesięciu) zamiast (sześciu). W dalszej kolejności, wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2007 r. wydanym w sprawie o sygn. akt V Ka 300/07, Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał w mocy w/w wyrok Sądu Rejonowego, uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną.

W oparciu o przedłożone do akt sprawy dokumenty, których wiarygodność nie została zakwestionowana przez żadną ze stron, Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniu 19 marca 2014 r. M. G. zwrócił się do (...) z prośbą o rozpatrzenie możliwości złożenia skargi kasacyjnej w sprawie prawomocnie zakończonego postępowania karnego, w którym został on skazany na karę pozbawienia wolności. Swoją wniosek powód uargumentował, powołując się na art. 439 § 1 pkt. 7 k.p.k., zgodnie z którym sformułowanie orzeczenia w taki sposób, że zachodząca w nim sprzeczność uniemożliwia jego wykonanie, stanowi tzw. bezwzględna podstawę uchylenia wyroku karnego. Pismem z dnia 6 maja 2014 r. Biuro (...) zwróciło się do M. G. o uzupełnienie materiału w sprawie i przesłanie uzasadnienia wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt V K 1085/05 wraz z odpisem wyroku sądu drugiej instancji oraz wyroku Sądu Rejonowego wydanego w sprawie o sygn. akt VIII K 60/05 wraz z uzasadnieniem, a także wyroku sądu II instancji wraz z uzasadnieniem, jeżeli toczyło się postępowanie odwoławcze. Ostatecznie dokumenty niezbędne do rozpoznania sprawy zostały przez powoda uzupełnione w ślad za pismem z dnia 2 lutego 2015 r. O stwierdzonym braku podstaw do wniesienia kasacji Biuro (...) poinformowało M. G. pismem z dnia 18 marca 2015 r. Rzecznik wyjaśnił, że sprostowanie wyroku było zgodne z prawem oraz uznał, że wniesienie ewentualnej kasacji od wskazanego przez powoda orzeczenia nie odniosłoby oczekiwanego skutku, wobec czego odmówiono podjęcia postulowanego przez powoda działania. W dniu

14 kwietnia 2015 r. M. G. złożył dwa pisma, w których nie zgodził się z odpowiedzią otrzymaną od (...). Pismem z dnia 18 maja 2015 r. Rzecznik poinformował powoda o braku podstaw do zmiany stanowiska zajętego w sprawie. Kolejnymi pismami, datowanymi na dzień 1 czerwca 2015 r. oraz dzień 17 czerwca 2015 r., M. G. zwrócił się do (...) z wnioskami o poddanie analizie kwestionowanego wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt V K 1085/05 oraz o wskazanie przyczyny braku podjęcia działań w zakresie sprawy prowadzonej pod sygn. akt VIII K 60/05. Biuro (...) w korespondencji z dnia 30 lipca 2015 r. poinformowało powoda o braku podstaw do zmiany stanowiska odnośnie do sprawy o sygn. akt V K 1085/05, natomiast w nawiązaniu do sprawy o sygn. akt VIII K 60/05 wskazało, że w piśmie z dnia 16 maja 2014 r. M. G. wniósł o niepodjęcie w jej przedmiocie jakichkolwiek działań. Powód ponownie zwrócił się do (...) o podjęcie działań w jego sprawie pismem z dnia 16 listopada 2015 r. W odpowiedzi na powyższe, korespondencją z dnia 18 listopada 2015 r., Biuro (...) poinformowało o braku podstaw do zmiany stanowiska oraz o uznaniu sprawy za dostatecznie wyjaśnioną.

Przystępując do analizy merytorycznej powództwa, Sąd Okręgowy na wstępie zważył, iż okoliczności faktyczne sprawy winny zostać poddane interpretacji w świetle art. 417 § 1 k.c., a także w kontekście art. 23 i 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 zd. 1 k.c., jak również w oparciu o art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Analiza powyższych norm doprowadziła Sąd Okręgowy do konkluzji, iż zgodnie z art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c., przesłankami odpowiedzialności Skarbu Państwa szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej są: bezprawne naruszenie konkretnego dobra osobistego na skutek działania bądź zaniechania, krzywda oraz związek przyczynowy pomiędzy owym naruszeniem, a powstałą krzywdą (art. 361 § 1 k.c.). Jednocześnie odnotowano, iż przy określeniu zasady odpowiedzialności podstawowe znaczenie ma treść art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym odpowiedzialność za niezgodne z prawem działania organów władzy publicznej nie wymaga zawinienia sprawcy szkody. Reguła ta została powtórzona w art. 417 k.c. Tak więc, zgodnie ze stanowiskiem zajętym przez Sąd Okręgowy, jeżeli niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej wyrządziło uszczerbek w dobrach osobistych, ale nie stanowi deliktu ujętego w przepisie art. 445 k.c., nie jest konieczne ustalenie winy podmiotu dla przypisania mu odpowiedzialności na podstawie art. 417 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

W ocenie Sądu Okręgowego powód nie zdołał udowodnić, że na skutek zaniechania (...), polegającego na odmowie złożenia skargi kasacyjnej, doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – zdaniem Sądu pierwszej instancji – nie wynika również, by podnoszone przez powoda zaniechanie miało skutkować powstaniem po jego stronie krzywdy, której ewentualna rekompensata miałaby uzasadniać przyznanie mu zadośćuczynienia.

Jak wskazano w uzasadnieniu wyroku, wniesienie kasacji przez (...) ma zawsze fakultatywny charakter, zaś ocena zasadności skorzystania z owej możliwości leży wyłącznie po stronie uprawnionego organu. Sąd Okręgowy podkreślił, że Rzecznik Praw Obywatelskich jest samodzielnym organem konstytucyjnym, niezależnym od pozostałych organów państwa, które nie dysponują żadnymi kompetencjami pozwalającymi na kierowanie jego działalnością czy też egzekwowanie jego odpowiedzialności. Nadto odnotowano, iż zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich, organ ten podejmuje czynności przewidziane w ustawie, jeżeli poweźmie wiadomość wskazującą na naruszenie wolności oraz praw człowieka i obywatela, w tym zasady równego traktowania. Sąd Okręgowy zauważył, że Rzecznik Praw Obywatelskich winien zapoznać się z każdym skierowanym do niego wnioskiem, a następnie władny jest wykonać jedną z czterech czynności, tj.: podjąć sprawę, poprzestać na wskazaniu wnioskodawcy przysługujących mu środków działania, przekazać sprawę według właściwości albo nie podjąć sprawy, zawiadamiając o tym wnioskodawcę i osobę, której sprawa dotyczy (art. 11 ust. 1 w/w ustawy). Natomiast w myśl art. 14 pkt. 1 i 8 rzeczonej ustawy, po zbadaniu sprawy Rzecznik Praw Obywatelskich może m.in. wnieść kasację lub rewizję nadzwyczajną od prawomocnego orzeczenia, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach albo też wyjaśnić wnioskodawcy, że nie stwierdził naruszenia wolności i praw człowieka i obywatela.

Tymczasem, jak zważył Sąd pierwszej instancji, stan faktyczny ustalony w niniejszej sprawie wskazuje, że w danym przypadku Biuro (...) podejmowało szereg działań w reakcji na pisma i wnioski powoda. W szczególności, (...) zapoznał

się ze sprawami o sygn. akt V K 1085/05 oraz sygn. akt V Ka 300/07, przeanalizował orzeczenie z dnia 9 listopada 2006 r. w przedmiocie sprostowania wyroku w sprawie o sygn. akt V K 1085/05 wraz z motywami tego rozstrzygnięcia, wyjaśniał powodowi na piśmie kwestie prawne i faktyczne związane z poruszonymi przez niego problemami oraz udzielił informacji o braku podstaw do wniesienia kasacji w jego sprawie. Rzecznik Praw Obywatelskich wyjaśnił powodowi, iż w jego ocenie sprostowanie rzeczonego wyroku odbyło się zgodnie z przepisami, ponieważ dotyczyło omyłki pisarskiej o charakterze oczywistym, stąd też nie stwierdzono naruszenia wolności i praw powoda, zaś wniesienie ewentualnej kasacji uznano za potencjalnie nieskuteczne.

W konsekwencji, w ocenie Sądu Okręgowego, w sytuacji gdy Rzecznik Praw Obywatelskich wnikliwie zapoznał się ze sprawą powoda, w wyniku czego doszedł do przekonania, że sprostowanie wyroku było zgodne z prawem – a co za tym idzie – wniesienie kasacji od rzeczonego orzeczenia nie odniosłoby pożądanego skutku, to nie można czynić mu zarzutu z tego, iż ostatecznie odmówił realizacji postulatów powoda. W uzasadnieniu wyroku podkreślono, iż (...) nie pozostał obojętny na wnioski M. G. i podejmował czynności zgodnie ze swymi kompetencjami określonymi w ustawie. Ponadto Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, iż wszelkie prerogatywy (...) określone zostały przez ustawodawcę jako uprawnienia, nie zaś – jako obowiązki. Jakkolwiek powyższe nie oznacza zupełnej dowolności Rzecznika przy ocenie kierowanych do niego wniosków obywateli (wszak podlega on kontroli Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej), to jednak organ ten samodzielnie ocenia czy uzyskana przez niego wiadomość wskazuje na naruszenie wolności i praw człowieka i obywatela. W ślad za tezą wyrażoną w orzecznictwie Sąd Okręgowy przyjął, iż specyficzna pozycja ustrojowa (...) – jego samodzielność, odrębność i niezależność od pozostałych organów, wyklucza aby o celowości działań podejmowanych przez niego w konkretnych sprawach, w tym także w zakresie możliwości wniesienia środków zaskarżenia, rozstrzygał sąd powszechny, który w żadnym razie nie jest uprawniony do wkraczania w sferę niezawisłości konstytucyjnej tego organu. Co więcej, sprzeczne z zasadą niezawisłości (...) byłoby ponoszenie odpowiedzialności za niepodjęcie sprawy zgłoszonej we wniosku jakiegokolwiek podmiotu.

Biorąc pod uwagę powyższe konstatacje Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zaniechanie złożenia skargi kasacyjnej przez (...) nie naruszyło żadnych dóbr osobistych powoda, jak również nie stanowiło działania bezprawnego, a więc powództwo w niniejszej sprawie – jako nieuzasadnione – podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach procesu Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417 z późn. zm.). Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych stronie powodowej wyliczono stosownie do § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Przedmiotowe rozstrzygnięcie zaskarżone zostało przez powoda w całości. W wywiedzionej apelacji skarżący podniósł zarzut:

1. naruszenia art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodów zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 12 maja 2016 r. oraz oddalenie wniosku o przesłuchanie powoda w charakterze strony, gdy dowody te dotyczyły okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (naruszenia dóbr osobistych powoda na skutek zaniechania pozwanego), co w efekcie skutkowało: uznaniem, że powód nie udowodnił naruszenia jego dóbr osobistych oraz oparciem rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym;
2. popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, że Biuro (...) wnikliwie i z dochowaniem należytej staranności przeanalizowało wniosek powoda;
3. naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 14 pkt 8 ustawy o RPO w zw. z art. 11 ustawy o RPO w zw. z art. 1 pkt 2 ustawy o RPO i art. 208 pkt 1 Konstytucji RP poprzez ich niezastosowanie i w efekcie przyjęcie braku obowiązku działania RPO w sytuacji ewidentnego naruszenia praw i wolności obywatela RP.

Wobec powyższych zarzutów powód wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia, uwzględnienie powództwa i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu. Nadto skarżący zażądał zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na apelację powoda strona pozwana wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut naruszenia art. 217 § 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. jest chybiony. W piśmie z dnia 12 maja 2016 r. powód złożył wnioski dowodowe, które Sąd Okręgowy słusznie przy przyjęciu koncepcji braku bezprawności po stronie pozwanego uznał za bezprzedmiotowe. Jeśli chodzi o dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, podkreślić trzeba, że ma on charakter akcesoryjny wobec innych dowodów, co oznacza, że przeprowadza się do po wyczerpaniu innych wniosków dowodowych, jedynie wówczas, gdy pozostały wątpliwości co do jakichś okoliczności faktycznych. Tymczasem wobec braku bezprawności zachowania pozwanego nie było potrzeby badania innych przesłanek odpowiedzialności z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Nadto w przywołanym w apelacji piśmie powód wyraźnie wskazał, że pozostawia ten wniosek dowodowy do uznania sądu (k 107).

Nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Pojęcie „należytej staranności” jest ocenne, zatem siłą rzeczy nie stanowi elementu ustaleń faktycznych, bowiem wymaga ich oceny. Zatem wniosek Sądu Okręgowego, że(...) dochował należytej staranności – niezależnie od trafności tego spostrzeżenia – nie może być rozpatrywany w kategoriach ustaleń faktycznych. Ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego są prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne.

Abstrahując bowiem od akcentowanej przez skarżącego kwestii niedopuszczalności sprostowania rozbieżności pomiędzy wymiarem kary określonym słownie i liczbowo (jakkolwiek Sąd Apelacyjny nie podziela rygorystycznej wykładni zaprezentowanej w przywołanych przez powoda judykatach), celem kasacji jest eliminacja orzeczeń niesprawiedliwych, nie zaś uchylanie orzeczeń ze względu na popełnione przy ich wydawaniu orzeczenia uchybienia niezależnie od ich kalibru i niezależnie od merytorycznej zasadności zaskarżonych orzeczeń. Jest to bowiem nadzwyczajny środek zaskarżenia, a nie zwykły środek odwoławczy w toku instancji. Zgodnie z art. 523 § 1 i 2 k.p.k. w brzmieniu aktualnym w okresie korespondencji stron kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Zatem co do zasady dla skutecznego wniesienia kasacji niezbędny był istotny wpływ uchybienia sądu na treść orzeczenia.

W niniejszej sprawie na etapie rozważań co do potrzeby wniesienia kasacji wyrok karny skazujący powoda był już prawomocnie sprostowany przez sąd pierwszej instancji. Sąd drugiej instancji, wydając wyrok, był związany owym sprostowaniem. W tym miejscu zauważyć należy, że powodowi służyło zażalenie na postanowienie o sprostowaniu po myśli art. 105 § 4 k.p.k., zatem miał możliwość podniesienia w trybie instancji tej samej argumentacji, na której opiera aktualnie tezę o konieczności wniesienia kasacji. Skarżący nie wskazał, z jakich przyczyn z tej drogi nie skorzystał.

Postępowanie kasacyjne nie stanowi zdublowania postępowania apelacyjnego – z uwagi na jego szczególność i nadzwyczajność. Co do zasady ma ono na celu kontrolę postępowania apelacyjnego, nie zaś pierwszoinstancyjnego. Skoro zaś zgodnie z art. 14 pkt 8 ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich i art. 523 § 1 k.p.k. Rzecznik Praw Obywatelskich ma jedynie uprawnienie, nie zaś obowiązek wniesienia kasacji w każdym zgłoszonym mu przypadku, oczywiste jest, że winien swoją decyzję poprzedzić analizą celowości zaskarżenia wyroku w nadzwyczajnym trybie czyli zbadać czy uwzględnienie kasacji doprowadziłoby do wydania innego wyroku niż zaskarżony. Jak wynika z pisma (...) z dnia 18 marca 2015 r., skierowanego do powoda (k 57 – 58), taka analiza miała miejsce i doprowadziła do konkluzji, że kasacja nie odniosłaby takiego skutku.

Skarżący nie podjął żadnej polemiki z tym stanowiskiem. Tymczasem, żeby wykazać zasadność swojego roszczenia, winien m. in. wykazać, że w wyniku wniesionej kasacji nie tylko zapadłby wyrok kasatoryjny, ale również, że w następstwie ponownego rozpoznania sprawy po takim orzeczeniu zapadłby wyrok innej treści, choćby w zakresie niższej kary. Ma to tym większe znaczenie, że powód powoływał się na dolegliwości związane z odbywaniem kary pozbawienia wolności i figurowaniem jako osoba skazana w Krajowym Rejestrze Karnym. Tymczasem powód żadnych wniosków dowodowych na tę okoliczność nie zgłosił, nie próbował nawet dowodzić, że z jakichkolwiek przyczyn w sprawie nie powinien zapasć wyrok skazujący względnie, że winien on być względniejszy dla niego niż wyrok po sprostowaniu.

W tym stanie rzeczy zarzuty naruszenia przepisów ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich i Konstytucji RP nie zasługują na akceptację. Fakultatywność wniesienia kasacji przez (...) oznacza, że jego decyzja jest uzależniona od oceny celowości złożenia tego środka zaskarżenia. Jest to wynikiem konstrukcji powyższego uprawnienia – jako jedynie uzupełniającego zdolność postulacyjną uczestników procesu karnego.

Ponadto podzielić trzeba stanowisko Sądu Okręgowego, że decyzja (...) w przedmiocie wniesienia kasacji stanowi jego suwerenne uprawnienie i nie podlega kontroli sądów powszechnych. (...)nie ma bowiem obowiązku wnoszenia kasacji, a jedynie prawo do złożenia tego środka zaskarżenia.

W konsekwencji słusznie Sąd Okręgowy ocenił, że w następstwie zachowania pozwanego nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda oraz że po stronie pozwanej nie było przesłanki bezprawności zachowania, a także, że powód nie wykazał krzywdy doznanej rzekomo wskutek postawy (...) oraz że pomiędzy zachowaniem pozwanego a ewentualną krzywdą powoda brak jest adekwatnego związku przyczynowego. Wobec niewykazania przez powoda okoliczności przeciwnej uznać trzeba, że sytuacja powoda w następstwie zakończenia procesu karnego, nawet po wniesieniu i uwzględnieniu kasacji, nie byłaby odmienna od obecnej.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na mocy art. 385 k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i § 2 pkt 7 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu aktualnym w dacie wniesienia apelacji. Jakkolwiek powód jest zwolniony od kosztów sądowych i pozbawiony wolności, nie stanowi to wystarczającej przesłanki do zastosowania wobec niego art. 102 k.p.c. Zapoznawszy się z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku, winien był rozważyć zasadność jego zaskarżenia, co było tym łatwiejsze, że na tym etapie działał w jego imieniu zawodowy pełnomocnik procesowy. Skoro zdecydował się na kontynuowanie procesu, winien był liczyć się z konsekwencjami w zakresie kosztów procesu w przypadku przegranej.

Dagmara Olczak-Dąbrowska Roman Dzikczek Dorota Markiewicz